

Kyozo Iwain elämä

1. Kasvuympäristö

"Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin." (Ef. 2:3)

Synnyin 9.1.1901 Okayaman läänin Maniwan Ochiain kauppalassa. Molemmat vanhempaini olivat jo nuorina tulleet uskoon. Sain siksi kasvaa ympäristössä, jota leimasi onnellisen uskon ilmapiiri. Pienestä pitäen kävin myös kirkossa. Mutta minulla ei ollut aitoa uskoa evankeliumiin eikä sydämeni löytänyt siksi tyydytystä, jota sieluni eksyksissä etsi. Neljätoistavuotiaana kirjoitauduin sotilasuralle valmistavaan kouluun ja vuonna 1922 minut nimitettiin luutnantiksi 21 vuoden iässä. Siitä lähtien palvelin armeijassa 25 vuotta aina vuoteen 1946 asti. Olin silloin Japanin hävittyä sodan Kiinan keskiosassa, josta pääsin palaamaan Japaniin ja siirryin siviiliin.

2. Pelastustani valmistava Herran työ

"Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut, sinä ja sinun perhekuntasi." (Ap.t. 16:31)

Olin synnynnäisen itsekäs, helposti suuttuva, huolimaton, mutta samalla kärkeä arvostelemaan terävästi muita. Päivittäisessä palveluksessa valitin ja olin tyytymätön. Tammikuussa

1924 pääsin jatkamaan opintoja Tokion jalkaväen teknilliseen opistoon, mutta senkin ajan keskityin enemmän huvituksiin ja laiminlöi opintojani.

Mutta Herra kuuli vanhempieni hartaan rukouksen puolestani ja minulle alkoi tapahtua merkittäviä asioita. Yksi niistä oli se, että eräs entinen huono kaverini tuli uskoon Fuchito Tsuge pastorin johtamana, ja hän vei minut väkisin kirkkoon. Toinen oli se, että Jumalan merkittävästä kaitsemuksesta sain lisävuoden opiston ylemmällä tasolla vuoden 1925 tammikuusta eteenpäin. Opiskeluvuosien välisellä lomalla pääsin osallistumaan uuden vuoden syventymispäiviin ja niiden aikana Jumalan käsittämättömästä armosta sain osakseni pelastuksen.

3. Pelastuminen

"Ole rohkealla mielellä, poikani. Sinun syntisi annetaan anteeksi." (Matt. 9:2)

Niin kuin edellä totesin, pääsin osallistumaan vuoden 1925 uuden vuoden syventymispäiville. Niillä Jumala alkoi tehdä hyvin syvää työtä sydämessäni. Ensiksi Hän osoitti syntini ja sitten tammikuun 2. päivän iltana klo 22 sain tunnustaa Jumalan ja hänen pappinsa (Soos-hichi Fujimuran) edessä kaikki aivan lapsuudesta lähtien painaneet omantuntoni taakat, tehdä parannuksen, pyytää armoa ja omistaa anteeksiantamuksen Jeesuksen ristiin turvaten. Hartioitteni kaikki taakat putosivat pois ja sain alkaa uuden elämän. Siitä eteenpäin olen Pyhän Hengen johtamana koko sydämeistäni pyrkinyt kantamaan parannuksen hedelmää elämässäni.

Sitten kirjoitin erittäin pitkän kirjeen eräälle entiselle esimiehelleni, jota olin sydämessäni tuominnut ja käyttäytynyt häntä kohtaan äärimmäisen inhottavasti. Pyysin siinä elämäni pisimmässä maratonkirjeessä anteeksi huonoa käytöstäni. Sen lisäksi lähetin useita muitakin anteeksipyyntö kirjeitä sitä mukaan, kuin Herra puhui minulle. Lisäksi lähetin vaimoni takaisin lapsuudenkotiinsa, koska olin mennyt hänen kanssaan naimisiin kysymättä lupaa armeijalta. (Jumalan armosta divisioonan komentaja antoi luvan avioliitollemme ja saimme myöhemmin Jumala kasvojen edessä palata avioliittoomme.) Askel askeleelta Herra alkoi muuttaa minua, niin että sain vaeltaa valossa. Elämäni varjostanut sumu haihtui kokonaan ja tuosta päivästä elämäni jakaantui selkeästi aikaan ennen pelastusta ja sen jälkeen. Sain alkaa matkan sydän täynnä kiitollisuutta ja ylistystä Herraa kohtaan.

4. Jumalan antama paraneminen

"Palvele Herraa, Jumalaasi, niin hän siunaa sinun ruokasi ja juomasi, ja minä poistan sairaudet teidän keskuudestanne." (2. Moos. 23:25)

Itsekeskeisten, nautintoja tavoittelevien nuoruuden elämäntapojeni, erityisesti juomisen ja ylensyömisen seurauksena sairastin vatsavaivoja, jotka seitsemän vuoden ajan olin joutunut noudattamaan erittäin tarkkaa dieettiä ja jouduin toistuvasti sairaalaan. Lääkärin ja hoitomenetelmien vaihtaminen ei ollut tuonut mitään apua pahaan vatsasairauteeni. Mutta samalla hetkellä kuin pääsin osalliseksi pelastuksesta sairautenikin parani. Aluksi en sitä huomannut, mutta pari viikkoa myöhemmin eräänä aamuna syödessäni miso-soppaa huomasi, että oireet olivat hävinneet eivätkä ne koskaan sen jälkeenkään palanneet. Tajuttuani sen ylistin ja kiitin Jumalaa entistäkin syvemmin.

5. Yhden jenin matka ja usko

"Herra Sebaot, jota minä palvelen, elää." (2. Kun. 3:14)

Pelastumisestani lähtien olen saanut vaeltaa täynnä iloa, aamuin ja illoin osallistua kokouksiin ja päästä osalliseksi rauhan ja voiman täyteydestä.

Kerran minun oli mentävä koululta tutustumaan Funabashissa sijaitsevaan merivoimien viestijoukko-osastoon. Mutta minulla ei ollut matkaan tarvittavaa yhden jenin summaa. Aikaisemmin olisin ilman muuta pyytänyt rahan lainaksi tovereiltani. Mutta Jumala sanoo sanassaan: *"Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä."* (Matt. 7:32-33) Siksi Herra ei sallinut minun tehdä velkaa.

Juuri silloin jumalanpalveluksessa oli käsitelty Herran sanaa: "Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon." (Fil.4:6) Sana oli painunut syvälle sydämeeni. Siksi päätin uskossa seistä tiukasti tuon lupauksen varassa ja aloin rukoilla yhtä jeniä Herralta. Jumalan ihmeellisen käden toimesta sain ensin 50 seniä eli puolet summasta. Kiitollisena käännyin Jumalan puoleen, että saisin myös toisen puolikkaan eli 50 seniä ja niin Hän antoi loputkin tarvittavat matkarahat. Tämä kokemus merkitsi minulle isoa askelta uskonelämässäni. Kysymys ei ollut vain siitä, että sain matkarahat, vaan siitä mitä Filippiäiskirjeen seuraava jae sanoo: *"Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa."* (Fil. 4:7) Tuosta hetkestä tulin lähtökohta sille vakuuttuneisuudelle, että Jumalan lupaama ihmismielen ylittävä rauha tulisi varjelemaan minutkin. Elävä Jumala, joka tuntee minut täydellisesti, kuulee rukoukseni ja vastaa niihin, ilmaisi minulle, millainen Hän on olemukseltaan.

6. Siunauksia ja kiirettä

"Sitä varten minä näen vaivaa taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka vaikuttaa minussa voimakkaasti." (Kol. 1:29)

Kun pääsin osalliseksi pelastuksesta, elämäni muuttui täysin sellaiseksi, että asetin Jumala ensimmäiseksi. Jopa suureksi hämmästyksekseni opiskelu, jota olin ennen inhonnut, muuttui mieluisaksi.

Kun aamulla puoli kuudelta alkavasta aamurukouskokouksesta palasin kotiin ja vaihdoin laukussani olevan Raamatun koulutarvikkeisiin, lähdin opistoon. Sieltä palattuani menin jälleen iltakokoukseen. Päivät olivat tosi kiireisiä, mutta samalla siunattuja.

Kun tämä monella tavalla armorikas vuosi Tokion jalkaväen teknillisessä opistossa päättyi, palasin Kagawan läänin Zentsuujin sotainsinöörijoukko-osastooni. Heti tammikuun alusta sain tehtäväkseni toimia teknisenä opettajana, maaliskuusta siihen lisättiin kadettien opetustehtävä, edelleen heinäkuusta uusien alokkaiden opetus ja vielä elokuussa kutsunnoista vastaavan upseerin tehtävät. Kun sain hoidettavakseni neljän miehen tehtävät samalla kertaa, olin äärimmäisen kiireinen. Ennen uskoon tuloa minulle ei oikeastaan ollut annettu mitään vastuita, koska en niitä kunnolla kuitenkaan hoitanut. Tämän kiireen tein työni suurella ilolla muistaen, mistä kalliosta olin louhittu ja mistä kuopasta minut oli nostettu.

Myöhemmin sain tietää, että komppanian päällikkö koetteli minua, koska olin muuttanut ai-
van toiseksi kuin kaksi vuotta aiemmin. Lisäämällä tehtäviäni yksi toisensa jälkeen hän
odotti milloin alkaisin valittaa. Eräänä päivänä komppanian päällikkö hämmästyi, kun näki
huoneessani Raamatun ja havaitsi, että sen lähes joka sivulla oli punakynällä tehtyjä alle-
viivauksia. Sitten hän kysyi: "Iwai, onko tämä syy siihen, että olet muuttanut?" Kerroin sit-
ten hänelle, miten olin pelastunut. Siitä lähtien hän osoitti minulle syvää luottamusta ja
huolenpitoa.

7. Siunattu ensimmäinen Funabashin ajanjakso

*"Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annea-
taan lisäksi myös kaikki tämä."* (Matt. 6:33)

Sain siirtomääräyksen Zentsuujista Funabashin rautatiejoukko-osastoon (se sijaitsi oikeas-
taan naapurikauppalassa Tsudanumassa) ja muutin sinne ja pääsin osallistumaan vuoden
1927 uudenvuoden syventymispäiville. Ne olivat pastori Tsugen pitämät viimeiset ja niitä
kutsuttiin "Jahve konferenssiksi". Siitä alkoi monella tavalla siunattu jakso Funabashissa.
Kaksi nuorempaa sisartani ja nuorempi veljeni muuttivat luoksemme, koska kaipasivat
päästä osalliseksi samasta uskosta kuin minäkin. Tuolloin kuukausipalkkani oli 84 jeniä.
Kun siitä vähennettiin kymmenysuhrit ja armeijalle tiettyjä maksuja, piti pärjätä hiukan va-
jaalla 70 jenillä. Siitä meni 20 jeniä vuokraan. Asuntomme oli asemaani nähden turhan
suuri ja vuokra korkea, mutta perusehtona oli, että kykenisimme pitämään siinä kotiko-
kouksia. Siitä alkoi kova uskon taistelu, jotta saisimme vuokran maksetuksi.

Vanhempi pikkusiskoistani suoritti kotona tehtävää palkallista työtä, mutta nuorempi kävi
opiskelemaan englantia Tsudan yksityiskoulussa ja pikkuveljeni kävi Tokiossa keskikou-
lua. Palkkani ei mitenkään riittänyt menoihin. Mutta menimme eteenpäin pitäen kiinni yllä
olevasta Herran lupauksesta. Aluksi se oli painia Jumalan kanssa. Sitten Jumala ojensi ih-
meellisen kätensä, nuhteli ja yllätti.

Kun jotkut jakoivat ystävällisesti syötävää ja sukulaiset lähettivät rahaa ja saimme ylistää
Herraa Hänen väkevästä kädestään, puolen vuoden kuluttua aloimme jopa nauttimaan
köyhästä elämästämme. Opin täydessä luottamuksessa jättämään asiat rukouksessa Her-
ran käsiin: "Herra jälleen tämän kuun rahani ovat lopussa, nyt olisi Sinun vuorosi tarttua
asiaan. Mitä annat meille syötäväksi?"

Niin sitten tuli laatikollinen makaronia tai susheja tai postiosoitus opiskelijoilta jne. Yllättäen
saapui avioliittomme onnittelu raha kolme vuotta häistä myöhästyneenä juuri silloin kuin
olimme tosi rahapulassa. Emme kyenneet epäilemään Jumalan tekoja. Siitä kasvoi koko
perheellemme vahva luottamus, että Herra antaa meille juuri sen, mitä todella tarvitsimme.

8. Quindaon jakso

"Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?" (Room. 8:31)

Vuoden kuluttua tapahtui Jinanissa japanilaisten ja kiinalaisten joukkojen välillä selkkaus
(1928) ja minut määrättiin lähetettäväksi Quindaon. Sotatoimialueelle menevänä sain eri-

tyspalkkaa, saatoimme pitää Funabashin syventymispäivät ja Jumala antoi erityisen hengellisen siunauksen kotiin jääville. Herran ihmeellisen johdatuksen ansiosta pääsin Quindaon japanilaisen seurakunnan yhteyteen.

Kun aloimme aamuvarhaisin rukoilla yhdessä seurakunnan pastorin kanssa, hänen vaimonsa tuli mukaan. Pian myös lapset ja muita seurakuntalaisia liittyi joukkoon, niin että meistä muodostui 20 hengen aamurukouskokous. Pastori pyysi minua puhumaan. Ajattelin, ettei minusta ole siihen, mutta voisin kuitenkin rohkeasti todistaa, että Jumalamme on elävä. Alkuaikaan kertailin pastori Tsugen puheita, joita olin kirjoittanut muistiin, mutta eräässä tilanteessa Jumala otti minulta pois sen Raamatun, johon olin muistiinpanoni tehnyt. Minun ei auttanut muuta kuin rukoillen turvautua Jumalan apuun.

Mutta olikin kysymys Jumalan kaitselmuksesta, Hän johti minua Pyhän Hengen kautta ja antoi minulle vapauden julistaa Sanaa.

Seurakunta oli muutamia vuosia aiemmin rakentanut kirkon velaksi, mutta ei kyennyt nyt lyhentämään lainaa. Naisten piiri järjesti myyjäisiä ja muita tempauksia saadakseen rahaa maksuihin, mutta sotatilan vuoksi ponnistukset eivät tuottaneet tulosta. Silloin ehdotin: ”Eikö olisi parempi vedota suoraan Jumalaan kuin yrittää kerätä rahaa tempauksin. Rukoillaan sitä Herraa, jolla on kaikki ja kulta ja hopea hallinnassaan.” Niin pidimme rukouskokouksen, jossa kokosydamisestämme vetosimme Herraan.

Kun sitten keräsimme kolehdin, kerta heitolla saimme kokoon summan, joka peitti kahden vuoden lainanmaksusuuden. Yhdestä sydämestä kiitimme Herraa. Näin Jumala osoitti kaikessa oman kunniansa.

9. Sotilaspoliisin puhuttelu

”Eikö kahta varpusta myydä yhdellä kuparilantilla? Kuitenkaan yksikään varpusista ei puotoa maahan teidän Isänne sallimatta... Älkää siis pelätkö.” (Matt. 10:29,31)

Kun siis toukokuussa 1928 tapahtuneen Jinanin selkkauksen vuoksi saavuin Quindaon ja Herra johti minut sikäläisen japanilaisen seurakunnan yhteyteen, edellä kuvaamani erittäin kiireisen sotapalveluksen ohella osallistuin joka aamu rukouskokouksiin, sunnuntain jumalanpalveluksiin, illan kotikokouksiin ja joskus jopa iltapäivän naistenpiireihin. Sain nimittäin luvan niihin suvaitsevalta komentajalta, Matahiko Koosawalta, joka oli silloin majuri. Suorittaessani näin palvelua seurakunnassa eräänä päivänä sain kutsun sotilaspoliisin puhuteluun. Saavuttuani minulle esitettiin useita valituskirjeitä, joissa kerrottiin, että olin julistanut evankeliumia sotilaspuvussa. Erityinen syytös oli, että pidin Jumalan palvelua, jonka keskeinen osuus oli evankeliointi, varsinaisena tehtävänäni ja sotapalvelusta sivutyönäni. Joku oli puheestani napannut tämän lauseen ja vaatinut sotilaspoliisia ryhtymään toimiin.

Kun vastasin sotilaspoliisipäällikölle, että olen saarnannut niin kuin minua syytettiin, hän vaati minua vastaisuudessa luopumaan evankeliumin julistamisesta. Vastasin, että uskonnonvapaus merkitsee vapautta julistaa Jumalan sanaa, enkä aio siitä luopua. Silloin sotilaspoliisi suuttui kovasti ja sanoi tiedottavansa sotaministeriöön, että luutnantti Iwai on sopimaton tehtäväänsä ja hänet tulee erottaa välittömästi.

Näin ollen odotin kovasti, että minut siirrettäisiin reserviin, mutta mitään sellaista ei tapahtunut, päin vastoin minut määrättiin pian kapteenina komppanian päälliköksi, sitten edelleen majurina pataljoonan komentajaksi ja everstiluutnanttina rykmentin komentajaksi. Sain nähdä, että minun asioistani ei päätä sotilaspoliisi, vaikka se ryhtyisi mihin tahansa toimenpiteisiin, vaan Taivaallinen Isäni. Tajusin syvästi, että ilman Herran päätöstä minulle ei tapahtuisi mitään.

10. Läheinen seurakuntayhteys

”Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me julistamme myös teille, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme. Meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa.” (1. Joh. 1:3)

Quindaon jakso kesti vuoden ja sen aikana sain kokea hyvin syvää ja sydämellistä yhteyttä uskon veljien ja sisarten kanssa. Saimme maistaa sellaista yhteyttä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kanssa, että iloamme on vaikea sanoin kuvata. Kun pidimme kotikokouksia, sen päätyttyäkin todistukset jatkuivat toinen toisensa jälkeen iltamyöhään yöhön eikä vain kerran tai kahdesti jopa aamuyön kahteen ja kolmeen asti. Se oli aivan taivaallista yhteyttä. Selkkauksen loputtua vierailin puolentoista vuoden kuluttua Quindaossa ja myöhemmin vielä kolmannen kerran. Yhteys silloisiin uskonystäviin on jatkunut jo yli 30 vuotta. Yhteys Herrassa on ihmeellistä ja ihanaa!

11. Toinen Funabashin jakso

Palattuani toukokuussa 1929 Quindaosta kotimaahan alkoi toinen jaksomme Funabashissa samassa asunnossa kuin ennenkin. Poissa ollessani pidetyt toiset Funabashin syventymispäivät olivat kantaneet kaunista hedelmää, niin että palatessani sinne oli perustettu Funabashin kristillinen evankeliumintalo, jonka pastorina toimi ensin Senpei Mizukami, sittemmin Hanba Shibata ja Yukio Tazoe.

Tänä jaksona saimme kokea monenlaisia siunauksia, mutta erityisesti yhtä 21.11.1930 tapahtunutta en voi unohtaa. Oli vanhimman poikani Kikuon syntymäpäivä ja olimme kutsuneet ilta-aterialle seurakunnan pastorin ja muutamia seurakuntalaisia. Mutta sitä varten varaamamme rahat jouduimmekin käyttämään yllättävään menoeraan. Päivällä muutamia seurakunnan jäseniä tuli auttamaan ruoanlaitossa, mutta meillä ei ollut riisiä eikä meillä ollut rahaa ostaa kalaa. Odotimme vain suunnaten katseemme kaikkivaltiaaseen Jumalaan.

”Te tarvitsette kestävyyttä, että täyttäisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu.” (Hepr. 10:36)

Jumala osoitti kaikkivoipaisuutensa meille, jotka emme pyytäneet ihmisiltä vaan katse ylös odotimme. Vähän keskipäivän jälkeen saimme, mitä tarvitsimme ja lähdimme kiireesti ostamaan riisiä ja panimme juhlariisin kypsymään. Sitten kävimme ostamassa kalaa ja muuta tarvittavaa kuten liemitarvikkeita ja vihanneksia. Sinä iltana juhlariisi ole erityisen herkulista, mutta sitäkin suurempi siunaus oli siinä, että saimme nähdä todisteen siitä, että kaikkivaltias Jumala kuulee rukouksemme.

12. Osakan ja Mantsurian jaksot

Elokuussa 1932 sain siirron Osakan Takatsukissa sijaitsevaan pioneerijoukko-osastoon. Sieltä minut määrättiin maaliskuussa 1935 Harbiniin kolmanteen rautatierykmenttiin. Joka paikassa pidimme kotikokouksia, koimme siunauksia ja saimme ystäviä Herrassa. Paljon olisi noiltakin jaksoilta esimerkkejä Herran töistä, mutta jotta tästä ei tulisi liian pitkä sivuuttan ne nyt, koska haluan siirtyä tapahtumiin Kiinan ja Japanin sodan (1937-1945) aikana.

13. Lähtö Kiinan ja Japanin sotaan

7. heinäkuuta 1937 Pekingin laita-alueen Marco Polon sillalla Kiinan ja Japanin sotavoimat törmäsivät toisiinsa ja 11. päivä annettiin marssikäsky. 13. päivänä lähdimme Harbinista ja kokosimme joukot Tientsiniin (Tianjiniin). Muun joukko-osaston lähdettyä minä jäin vielä Harbiniin tarkistamaan marssisuunnitelmaa, mutta lähdin sitten rintamalle ja Jumalan merkittävässä johdatuksessa toimin jatkossa kuvaamalla tavalla rautatierykmentin materiaali-varikkopäällikkönä.

”Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhyydestään.” (Hepr. 12:10)

14. Tientsinin Tungbon varikolla (valtion päävarikolla numero 7) tapahtunut ihme

”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?” (Room. 8:31)

Heinäkuun 29. päivänä 1937 aamuyöllä klo 2 jouduimme yllättäen vihollishyökkäyksen kohteeksi. Minun joukko-osastostani, joka oli hajaantunut eri puolille, oli Tungbon varikolla noin 50 sotilasta. Jouduimme usean sadan vihollisen täysin saartamiksi.

Mutta Jumalan ihmeellistä kaitselmuksesta neljä tuntia ennen vihollisen hyökkäystä 28. päivän iltana klo 22 olimme valmistaneet puolustusasemat. Mietittyämme asiaa vihollisen hyökkäyksen jälkeen emme voineet muuta kuin ihmetellä, että olimme valmistaneet puolustusasemat juuri edellisenä iltana klo 22, sillä siihen mennessä ei ollut mieleemmekään tullut tehdä niin. Herran käsi pani meidät toimimaan niin. Aamuyöllä klo 2 alaiseni 50 sotilasta puolustautuivat rohkeasti kukin tahollaan. Tuolloin varikkoalueella oli kahdessa paikassa asuntoja, joissa asui perheineen kaikkiaan 300 japanilaista. Kun vihollisen tykinammuksia alkoi osua alueelle, kaikki määrättiin kokoontumaan varikkoalueen suhteellisen turvalliseen paikkaan. Aamuyön klo 4 mennessä talojen evakuointi saatiin valmiiksi. Se suoritettiin syvässä hiljaisuudessa, koska Jumala kätki sen pian tunkeutuvalta viholliselta.

Oli noin 4:20 kuulin useita laukauksia sen paikan läheltä, jossa olin. Samassa yksi työläisistämme ryntäsi luokseni ja kertoi vihollisen tunkeutuneen alueelle. Tartuin tiukasti miekkaani ja muutamien sotilaiden kanssa riensin paikalle. Siellä Haneiri niminen sotilas yksinään kävi puolustustaistelua. Häntä vastassa oli noin 100 miehen joukko kuolemaa uhmaavia vihollisia, jotka olivat onnistuneet murtamaan varikkoaluetta ympäröivän paksun tiilimuurin ja kokoontuneet sähkökeskushuoneeseen odottamaan aamuhämärää, jonka aikana aikoivat ryhtyä hyökkäykseen.

Tilannetta ei voi täysin ymmärtää selittämättä kaikkia yksityiskohtia. Jos ammuksin varustautunut sotilas Haneiri, joka kohtasi hyökkäävän vihollisen, olisi tullut paikalle 30 sekuntia aikaisemmin tai myöhemmin olisimme joutuneet äärimmäiseen vaaraan. Ellei hän olisi yksin ryhtynyt puolustamaan ja pitänyt henkensä uhallakin paikkansa vaan olisi perääntynyt, emme olisi kyenneet käymään lainkaan puolustustaistelua.

Minulla ei ollut juurikaan sotilaita taistelemaan sisälle tunkeutunutta kuolemaa uhmaavaa vihollisjoukkoa vastaan, mutta onnistuin keräämään varikon ulkopuolella taistelevista 18 sotilasta, joilla kävimme taistoon. Kaikki sisälle tunkeutuneet 100 miestä tuhottiin. (Myöhemmin hautasimme 83 ruumista.) Omalta puoleltamme kaksi haavoittui taistelussa. (Myöhemmissä taisteluissa kaksi kaatui.)

Vaikka miten asiaa ajattelen, en voi tulla muuhun tulokseen kuin että meidät varjeli ihmeellinen Jumalan kaitseminen. Onneksi kolmena yönä Pekingistä saapui apujoukkoja ja heidän tuellaan saimme ajetuksi piirittävän vihollisen pois. Kun turvallisuus oli saatu taatuksi, japanilaiset siviilit siirrettiin 20 kilometrin päähän japanilaiseen siirtokuntaan turvaan. Japanilaisten ilo oli ylenpalttinen.

15. Tientsinin hyökkäyksen tilanne

Samaan aikaan kuin jouduimme hyökkäyksen kohteeksi Tungbon varikolla, japanilaisen armeijan pääosa eteni taitavalla taktiikalla Pekingin lähistölle jättäen Tientsiniin vain pienen joukko-osaston. Sen jälkeen yhteys pääjoukkoihin katkesi. Kaupunkiin jäänyt osasto muodostui vain Mantsuriasta tulleen rautatierykmentin pääosasta sekä kuormastosta. Vihollinen oli laatinut yksityiskohtaisen suunnitelman, miten edellä kertomani mukaisesti 29. päivän aamuyönä klo 2 kaikkiin viiteen Tientsinin kohteeseen hyökättäisiin saman aikaisesti tarkoituksena tuhota kaikki japanilaiset joukot ja siviilit. Meidän varikkomme piirittänyt joukko-osasto oli tullut jo klo 24 ja seurannut kaikessa rauhassa, miten varustauduimme puolustukseen. Kun kysyimme sotavangeilta, miksi he eivät hyökänneet jo siinä vaiheessa, he selittivät, että heille oli annettu tiukka määräys siitä, että hyökkäys alkaisi vasta klo 2 yöllä.

Jos he olisivat hyökänneet ennen tai jälkeen kahden, joukko-osastomme olisi joutunut täydellisen kaaoksen valtaan. Siihen mennessä saatiin puolustusasemat pää osin valmiiksi ja joukko-osasto oli melkein kokonaan kokoontunut yhteen (vain pieni osa joutui vihollisen hyökkäyksen kohteeksi lopetellessaan kaivautumista puolustusasemiin) ja palauttanut työvälineensä varastoon. Näin hyökkäyksen alkaessa he ottivat aseensa ja siirtyivät kukin aseemiinsa. Jos hyökkäys olisi alkanut ennen kello kahta, he olisivat joutuneet aseettomina sekasortoon. Jos taas hyökkäys olisi tapahtunut vasta kahden jälkeen, valta osa sotilasta olisi ollut nukkumassa lähes alasti, sillä ahtaissa parakeissa oli äärimmäisen kuuma ja siksi useimmat nukkuivat vain lakana päällään. Varusteiden nopea päälle laittaminen ahtaudessa olisi ollut todella vaikeaa. Seurauksena olisi ollut kaaos ja joukko-osastomme olisi kunniantomasti hävitetty kokonaan ja siviilit olisi myös viimeistä myöten tapettu. En voinut muuta kuin ylistää Jumalaa, joka tietää kaiken ja varjeli meidät ihmeellisellä tavalla.

"Kaatukoon tuhat sivultasi, kymmentuhatta oikealta puoleltasi, mutta sinuun ei satu."
(Ps. 91:7)

"Apu minulle tulee Herralta, taivaan ja maan Luojalta.... Katso, hän, joka Israelia varjelee, ei torku eikä nuku.... Herra varjelee sinut kaikesta pahasta, hän varjelee sinun sielusi."
(Ps. 121:2,4,7)

16. Raamattu yhteinen passi

Tientsinin hyökkäyksen jälkeen osastomme eteni pohjoiseen Pekingia kohti Nankouzhen nimiseen paikkaan asti. Juyongguan solassa aivan silmiemme alla näkyi Kiinan suuri muuri, jonka liepeillä meidän ja vihollisen tykistö vaihtoivat kiivaasti tulitusta keskenään. Taiste-
luja läheltä katsellen työskentelimme Nankouzhenin rautatievarikolla korjaten vetureita ja vaunuja ja varustaen niitä tulevaa etenemistä varten. Tämä varikko oli ainoa Pekingistä Si-
sä-Mongolian Zhangjiakouhin ja Baotouhin johtavan rautatien varrella.

Varikon läheisyydessä oli suuri kirkkorakennus, johon oli asettunut paljon ihmisiä sotaa pa-
koon. Sen oveen oli Japanin sotapoliisin nimissä kiinnitetty ilmoitus, että japanilaisilla soti-
lailla ei ole mitään asiaa kirkkoon. Ovi oli tiukasti suljettu. Mutta kun menin ovelle ja kolku-
tin sitä, pieni ikkuna avautui ja sieltä pilkisti ihmisen silmät. Kun mitään sanomatta näytin
Raamattua, ovi avautui. Raamattu on kaikkialla maailmassa passi, joka avaa ihmissyda-
met.

17. Jumalan antama rauha

*"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin
kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkä pelätkö."* (Joh.
14:27)

Kun astuin sisälle kirkkoon, näin laajan pihan, jolle oli pystytetty kojuja ja niissä majaili
useita satoja sotaa paenneita. He kuuntelivat lähistöllä räjähtelevien ammusten ääniä kas-
vot pelosta kalpeina. Joukossa oli myös niitä, jotka olivat täysin rauhallisia. He olivat kaikki
kristittyjä. Kun kysyin tulkin välityksellä, pelottiko heitä, he vastasivat: "Jumala varjelee
meitä, siksi emme pelkää yhtään." Usein sodan keskellä harjaantunut usko osoittautui suu-
renmoiseksi. Lainasin kiinankielisen Raamatun ja osoitin heille kohtia, jotka minua puhutte-
livat, ja he iloitsivat suuresti ja vastasivat näyttämällä Raamatusta on ilonsa ja rauhansa
syyn. Vaikka meillä ei ollut yhteistä kieltä, se ei haitannut yhtään yhteyttämme, jonka ra-
kastava Jumala synnytti. Olin todella kiitollinen, että voin yhdessä heidän kansaan ylistää
Jumalaa.

18. Luottamus Herran omia kohtaan

Miehittäessämme Nankouzhenin rautatievarikon saimme useita sen työntekijöitä sotavan-
geiksi. He vapisivat kauhuissaan. Kerroin heille, että olen kristitty ja takaan heidän elämän-
sä ja elatuksensa Jumalan nimessä. Kehotin heitä tulemaan isolla joukolla seuraavana
päivänä tulemaan töihin ja päästin heidät vapaaksi.

Oletin että seuraavana päivänä tulisi töihin ehkä hiukan toista kymmentä miestä, mutta yl-
lätykseksi melkein kaikki tulivat. Siksi työmme eteni nopeaan tahtiin.

"Kiitetty olkoon Herran nimi!" (Job 1:21)

Valitsin työmiesten joukosta vahvoja uskovia ja annoin heidän tehtäväkseen huolehtia ruokatarvikkeiden jakelusta heille perheiden pääluvun mukaisesti. Annoin heille aliupseereja turvaksi, kun lähetin heitä hankkimaan ruokatarvikkeita. He pitivät sitä suurella arvolla. Sen jälkeenkin kun joukko-osastomme eteni sieltä pois, he olivat hyvin yhteistyöhaluisia japanilaisten rautatievirkaileijoiden kanssa. Aina siihen asti kun poistuin Pohjois-Kiinasta, he lähettivät silloin tällöin iloista postia. Koin syvästi, miten yhteys Herrassa kantoi kaunista hedelmää ylittäen kieli- ja kansallisuusrajat. (Kun siitä kymmenen vuotta myöhemmin Japani hävisi sodan ja asemamme muuttui päinvastaiseksi, yhteys Herrassa ei muuttunut lainkaan. Sen sain kokea Keski-Kiinassa.)

19. Jumala kuulee rukoukset

Eräänä päivänä työskennellessämme Nankouzhenin rautatievarikolla olin Herran edessä rukoilemassa avoin Raamattu edessäni. Pyysin, että Hän antaisi minulle ystävän, jonka kanssa voisin rukoilla. Välittömästi alaiseni vartiosotilas opasti luokseni erään uskovan vanhemman upseerin. Ihmetellessäni näin pikaista rukousvastausta vielä suuremmaksi hämmästykseni hän kertoi saaneensa siirtomääräyksen sinä aamuna ja lentäneensä Xinjingista Hebein Chengdeen, mutta koska hänet oli määrätty Pekingin pohjoispuolella Nankouzhenissa olevaan joukko-osastoon, hän oli välittömästi jatkanut lentäen Nankouzheniin ja saapunut juuri perille. Saavuttuaan paikalle hän oli sattumalta tapaamaltaan vartiosotilalta kysynyt tämän joukko-osaston nimeä ja oli hämmästynyt kuullessaan, että kyseessä oli Iwain rykmentti. Heti sotilas oli opastanut hänet minun luokseni.

Kerroin, mitä juuri sitä ennen olin rukoillut, ylistimme Jumalaa, luimme Raamattua, rukoulimme yhdessä ja vietimme siunatun hetken yhdessä. Senkin jälkeen silloin tällöin meillä oli mahdollisuuksia tavata ja rukoilla yhdessä. Myöhemminkin Jumala antoi merkittävillä tavoin rukousystäviä. Hän osoitti näin, että Hän on kaikkivoipa, täydellisen laupias ja rakastava.

"Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen." (Ef. 3:20,21)

"Onko Herralle mikään mahdotonta?" (1. Moos. 18:14)

20. Tutustuminen pastori Itoon

Kun Kiinan ja Japanin sodan jatkuessa olimme edenneet Baotouhin asti, missä oli Sisä-Mongolian rautatien päätepiste, sainkin äkkiä siirtomääräyksen kotimaahan. Lentäen ja pikajunalla saavuin Harbinin joukko-osastoon ja sieltä Chiban läänin Tsudanumaan, missä toimin noin vuoden verran rautatieupseerien koulutusosastossa opettajana. Sen jälkeen vuoden 1939 joulukuun lopussa minut nimitettiin Pohjois-Kiinan rautatiepäämajan jäseneksi ja muutin Pekingiin, missä asemapaikka sijaitti.

Saapumistani seuraavana sunnuntaina osallistuin jumalanpalvelukseen Dongtangzi Hutingissa, kun näin kirkon ulkopuolella kyltti: "Japanilainen kristillinen kirkko". Tapasin siellä sen pääpastorin Ei'ichi Itoon.

Ihmeellisellä tavalla Jumala synnytti välillemme syvän yhteyden, niin että Herra liitti meidät syvin tunnesitein toisiimme kuin konsanaan Daavidin ja Joonatanin. Myöhemmin hänestä tuli lankoni, kun hän avioitui vaimoni pikkusiskon kanssa. Yhteytemme on tähän asti vain vahvistunut entisestään, kun saamme tehdä yhdessä työtä Jumalan kunniaksi toisiamme auttaen ja rohkaisten. Olen sanomattoman kiitollinen tuosta ihmeellisestä kaitselmuksesta, kun sain oppia tuntemaan hänet.

"Vahingokseen mies on monien ystävä, mutta on myös ystäviä, veljiäkin uskollisempia."
(Sananl. 18:24)

"Daavidin ja Saulin keskustelun jälkeen Joonatan kiintyi Daavidiin koko sielustaan ja rakasti häntä kuin omaa sieluaan." (1. Sam. 18:1)

21. Tyynenmeren sota alkaa

Pohjois-Kiinan rautatiepäämajasta minut siirrettiin kuudennen rautatierykmentin komentajaksi. Pohjois-Kiinan eri puolilla tehtävämme oli huolehtia rautateiden kunnosta ja välineistä sekä liikenteen turvallisuudesta. Mutta vuoden 1941 lopulla minut siirrettiin joukko-osastoineni Taiwanille valmistautumaan Tyynenmeren sotaan ja siellä olimme, kun sota puhkesi joulukuun 8. päivä. Edellinen päivä oli sunnuntai ja osallistuin Taipeissa jumalanpalvelukseen ja pyynnöstä saarnasin iltakokouksessa. Huolten painamille uskoville Herra pani minut puhumaan Joh. 14:27 pohjalta: *"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkä pelätkö."* Puhuin, miten Herrassa meillä on vertaansa vailla oleva rauha

ja onni. Kerroin todistuksia Jumalan merkillisistä töistä Kiinan ja Japanin sodan aikana ilta-myöhään asti.

Seuraavana 8. päivänä heti silmiäni avauduttua levisi sodan alkamisen suuruutinen. Taiwan sijaitsi eturintamassa. Ihmiset hämmästyivät odottamattomaan sodan syttymiseen ja vapisivat ilmahyökkäysten pelosta. Mutta Jumalan ihmeellinen käsi antoi Herran kansalle täyden rauhan. (Yhdeksän kuukautta myöhemmin käydessäni toistamiseen Taipeissa sain kuulla todistuksia Jumalan armosta.)

22. Saarna Filippiinin-kielillä

Heti sinä päivänä, jona sota alkoi siirryimme Taipeista Taiwanin eteläosaan ja sieltä nousimme maihin Filippiineille Lingayenin lahdesta. Tehtävämme oli korjata täysin hajotettu rautatie Lingayenista Manilaan. Osa suoritti korjausta Lingayeneta lähtien Manillaan päin, mutta pääjoukko ajoi autoilla Manillaan ja alkoi korjauksen Manilasta Lingayenin suuntaan. Minä oleskelin enimmäkseen Manilassa johtamassa korjausta ja liikennettä, mutta Jumalan armosta pääsin sunnuntaisin osallistumaan filippiiniläisen kirkon jumalanpalveluksiin. Koska en osaa englantia enkä Filippiinin-kieltä, en ymmärtänyt saarnasta sanaakaan. Mutta etsien Raamatustani lainatut kohdat vietin siunatun jumalanpalveluksen suuren seurakunnan keskellä. Mutta ihmetyksekseni valta osa seurakuntalaisista tuli kirkkoon ilman Raamattua tai virsikirjaa. He eivät näyttäneet tietävän kuinka tärkeitä on seistä tukevasti Jumalan sanan perustuksella. Joka kerta osallistuessani jumalanpalveluksiin asia tuntui minusta surulliselta ja halusin tehdä sille jotakin, sillä halusin välittää heille, miten suuri ilo on saada elää Jumalan sanan varassa. Eräänä päivänä japanilaisen pastorin välityksellä sain pyynnön saarnata kirkossa. Tuolloin koko Filippiineillä oli vain yksi japanilainen pastori Nakajima.

Minä puhuisin japaniksi, pastori Nakajima tulkitsisi sen englanniksi ja sen pastori Baniya sitten Filippiinin-kielille. (Tuo seurakunta oli tagalogin kielinen.)

Pyhän Hengen johdatuksesta tulin siihen tulokseen, että kolminkertainen tulkinta ei onnistuisi ja ilmoitin heti, että tulisin puhumaan Filippiinin-kielillä. Syy oli se, että olin puhunut pienen tervehdyksen kolmikielisesti tulkittuna ja tajusin, että tärkeän Jumalan sanan saaminen perille sillä tavalla olisi äärimmäisen vaikeaa.

Pastori Baniya hämmästyí. Niinpä tietenkin. Minä aloin Filippiinin-kielen harjoittelun. Kaksikymmentä kertaa sain oppitunnin pastori Baniyalta, mutta en vielä ymmärtänyt edes tervehdyssanojakaan.

”He täytyivät kaikki Pyhällä Hengellä ja alkoivat puhua muilla kielillä sen mukaan, mitä Henki antoi heille puhuttavaksi.” (Ap.t. 2:4)

Se Jumala, joka antoi helluntaina opetuslapsille kyvyn puhua vierailta kielillä, on yhä elävä. Se Herra, joka oli antanut minun tehtäväkseni kehottaa seurakuntaa seisomaan Jumalan sanan perustuksella, ei voisi olla antamatta minulle myös sanoja tehtävän suorittamiseksi. Siitä vakuuttuneena päädyin käyttämään vain yhtä kieltä. Sitten valmistin puheen niin hyvin kuin osasin.

Jotta kaikki voisivat lukea Raamattua, otin yhteyttä sotilashallintoon ja hankin jokaiselle Filippiinien-kielisen Raamatun. Sovittuna sunnuntaina saarnasin käyttäen enimmäkseen Filippiinien-kielisiä todistuksiani. Tajusin erittäin hyvin, että koko seurakunta imi ja ymmärsi kuulemansa. Varaamani Raamatut myytiin jumalanpalveluksen jälkeen viimeistä myöten. Sitten he lupasivat lukea Raamattua päivittäin, uskoa sen lupauksiin ja vaeltaa Sanan mukaan.

Jumalanpalveluksen jälkeen pastori Baniya antoi arvosanan saarnastani. Sisältö oli täysi 10 ja Filippiinien-kieli 9½.

”Tämä on se rohkea luottamus, joka meillä on häneen: jos me anomme jotakin hänen tahdonsa mukaan, hän kuulee meitä.” (1. Joh. 5:14)

Päivänä, jona saarnasin, olin jo saanut siirtomääräyksen takaisin Pohjois-Kiinaan.

23. Rautatievarustejoukon komentajaksi, hankalaa etenemistä ja sydäntä lämmittävää armoa

”Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.” (1. Kor. 10:13)

Niin kuin edellä kerroin sain Manilasta siirron ja lensin ennen joukko-osastoani Pohjois-Kiinaan, sieltä siirryin välittömästi edelleen Mantsuurian Mudanjiangin rautatiejoukkojen esikunnan jäseneksi. Runsaan vuoden työskentelin asemapaikkanani Mudanjiang. Sinäkin jaksona sain monia hyviä muistoja tapaamieni Herran omien kanssa. Mutta vuoden 1944 maaliskuussa minut nimitettiin ensimmäisen rautatierykmentin komentajaksi ja siirryin Keski-Kiinan Goukouhin. Välittömästi tarvittavien valmistelujen jälkeen kesäkuussa alkoi Kiinan keskiosan valtaamiseen pyrkivä suuroperaatio, jonka osana olimme. Tehtävämme oli huolehtia siitä, että rautatiet saatiin vahingoittumattomina miehitettyksi ja huolehtia samalla niiden liikenteestä. Etenimme aivan eturintaman kannoilla. Eteneminen tapahtui erittäin vaikeissa oloissa.

Joukkojen eteneminen tapahtui sanoinkuvaamattomassa mudassa viholliskoneiden sitkeän tulituksen alla ja ravinnonpuutteessa. Äärimmäiset vaikeudet seurasivat toisiaan, mutta kaiken aikaa sain kokea varjelusta ja rauhaa, joista pulppusi kiitollisuus.

Siihen mennessä en ollut koskaan kirjoittanut runoja, mutta kokemani syvät tunteet saivat minussa kumma kyllä runosuonen sykkimään. Runot alkoivat aivan itsestään pulputa. Haluan muutaman tähän kirjoittaa.

Kesäkuun 6. päivänä lähdimme aivan eturintamalla olevasta Yueyangista etenemään. Joka päivä meitä piiskasi sade ja jouduimme rämpimään mudassa. Eräänäkin päivänä pääsimme eteenpäin vain kymmenen kilometriä vaikka marssimme aamusta iltaan. Pahimmissa paikoissa näimme, miten edellä kulkeneet joukot olivat sinne tänne jättäneet jälkeensä mutaan juuttuneita hevosia, jotka he olivat siihen ampuneet kuoliaiksi ja jatkaneet eteenpäin vain niillä, jotka pääsivät liikkumaan.

Hevosen raadot piiskaavassa sateessa kertovat tarinaa
Mudassa rämpivien miesten tyhjät katseet.
(11. kesäkuuta saavuttuamme Baiyuniin)

Vaikka kaikki mahdollisuudet on menetetty, silti toivon.
Opin jotain Herran oman olemuksesta. (2. Kor. 6:4,8)

Vastukset voittaen pääsimme tähän asti.
Mikä onni saada rukoilla.
(22. kesäkuuta saavuttuamme vihdoin Zhuzhouhun)

Matkalla kärsimme ravinnon puutteesta. Tyydytimme nälkäämme kuten kurkuilla ja luumuilla.

Taisteluiden keskellä vuoret ja joet tuovat iloa.
Jumalan armo täyttää sieluni.

Heinäkuun 12. päivänä etenimme Hengyangiin viholliskoneiden rajujen hyökkäysten alla.

Edessä ja sivuilla kaikki on tulimerta.
Varjeluksen alla kaiken aikaa rauha.
Kun yrittää puhua, maa ja taivas täynnä räjähdysääniä.
Rukoilen hiljaa, olen onnellinen.

24. Yllättävä rautatiejoukkojen hyökkäys vihollisjoukkoja vastaan

"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille." (Joh. 14:27)

Edettyämme Hengyangiin asti muodostimme Zhuzhouhun esikunnan ja tehtäväksemme annettiin huolehtia pääosasta rautatiestä Changsha - Zhuzhou - Hengyang ja sillä tapahtuvasta liikenteestä. Mutta elokuun 26. päivänä voimakas vihollisen joukko-osasto ryhtyi hyökkäykseen tällä rataosuudella Zhaolingin ja Zhutingin tienoilla. Heidän tavoitteenaan ei ollut ainoastaan katkaista rautatie ja maantieliikennettä vaan vahvistamalla joukkojaan saavuttaa vankka asema katkaistakseen meidän joukkojemme valtimo. Lähetimme hyvässä ajoin pyynnön saada divisioonan avuksemme, mutta omat joukkomme olivat kiinni muissa sotatoimissa emmekä saaneet apua pian.

Elokuun 4. päivänä saimme määräyksen, että meidän rykmenttimme pitäisi hyökätä vastassa oleviin vihollisen asemiin saatuaamme tueksemme kaksi jalkaväkipataljoonaa. Vihollinen tuli ajaa pois ja saada rautatieliikenne jälleen toimimaan. Samana päivänä lähdin mukani pataljoonan omia sotilaitani ja saavuimme seuraavana eli 5. päivänä Zhaolingiin. Aivan silmiemme edessä ympäröiville vuorille vihollisjoukot olivat rakentamassa asemiaan.

Normaalisti rautatiejoukkoja harjoitettiin puolustussotaa varten, joten en ollut varautunut siihen, että joutuisimme hyökkäämään tuhotaksemme vihollisjoukkojen asemat. Olin siksi täysin hämmentynyt, otin esiin kirjan, joka käsitteli asemien valtaustaktiikkaa ja aloin hädissäni tutkimaan sitä.

Syyskuun 9. päivänä jalkaväkijoukot vihdoin saapuivat, mutta tulomatkalla olivat joutuneet käyttämään loppuun ampumatarvikkeensa. Tarvittiin siksi useita päiviä täydennysten saantiin ja tiedusteluun. Vasta syyskuun 14. päivänä valmistelut saatiin valmiiksi ja tehtiin päätös hyökätä seuraavan 15. päivän yönä koko voimalla. Minä itse laadin hyökkäyssuunnitelman pääpiirteet ja joukkojen sijoittelun.

Yöllä lueskelin öljylampun valossa Raamattua ja mieleeni nousi, että huomispäivänä edessä olisi elämäni ensimmäinen hyökkäys. Olisi luullut, että se olisi kiihottanut mieltäni ja nostattanut sotaisaa intoa, mutta mieleni oli aivan normaalin tavallinen. Ihmettelin sitä ja koin koko olemuksellani sitä onnea, että saa olla Jumalan varjeluksella.

Hyökkäystä edeltävänä iltana luen hiljaa Jumala sanaa.
(Syyskuun 14. Zhaolingissa)

Mutta seuraavana aamuna tuli tiedustelijoilta raportti, että vihollisjoukot olivat kadonneet. Sehän tuntui aivan hullulta, mutta hämmästykseni en kiikarin linssejä pyyhkimälläkään nähnyt eilisiltään asti olleista suurista vihollisjoukoista jälkeäkään. Yllätykseni oli kuin 2. Kuningastenkirjan 7. luvun pitaalisten huomattessaan vihollisleirin tyhjänä.

Iltapäivällä ymmärsimme vihdoin syyn. Vihollisen puolelle syvälle tunkeutunut omat joukot olivat palaamassa tietämättä mitään tilanteesta, niin että vihollisjoukot joutuivat kuin saksien väliin.

Mutta todellinen syy oli se, että rakastava Jumala halusi antaa minulle hyvän kokemuksen ja lujittaa uskoani. Jos minä olisin johtanut yhteentörmäystä se olisi varmaan mennyt myttyyn ja olisin joutunut tappamaan ihmisiä. Siksi Jumala suuressa armossaan antoi minun vain hetken maistaa hyökkäyksen tunnetta.

"Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhyydestään." (Hepr. 12:10)

25. Näkymätön vihollinen

"Herra, avaa hänen silmänsä, että hän näkisi." Silloin Herra avasi palvelijan silmät, ja tämä näki, että vuori oli täynnä tulisia hevosia ja vaunuja joka puolella Elisan ympärillä." (2. Kun. 6:17)

Kesäkuussa vuonna 1945, kun sota oli jo lopuillaan, kotimaassa syntyi tarve riittävästi sotavoimaa. Minunkin joukko-osastostani muutamia hyviä johtajia piti lähettää takaisin kotimaahan. Menin heitä saattamaan Hankoun Jiang'anin asemalle.

Juna oli yli äyräiden täynnä kotimaahan lähetettäviä sotilaita. Jiang'anin asema oli joka puolelta täpötäynnä saattoväkeä. Yhtäkkiä kuului pam pam pam konekiväärin tulituksen ääni. Joku huusi: "Vihollisen ilmahyökkäys!" Silloin junasta hyppäsi miehiä suojautuakseen yhdessä saattoväen kanssa. Ajattelin ensin varmistaa, mistä suunnasta lentokoneet hyökkäisivät ja mennä sitten suojaan. Lentokoneita ei näkynyt missään eikä liioin niiden moottorien ääntä kuulunut. Ainoastaan pam pam pam tulitusääni jatkui. Kun tajusin, ettei ollut kysymys lentokoneesta, käännyin katsomaan suojaan hakevia kauhuissaan olevia ihmisiä. Väkijoukolle muutamia suojabunkkerit eivät riittäneet alkuunkaan. Verkoksi levittäytyneellä

ratapihalla lukematon määrä ihmisiä kompasteli kiskoihin ja ratapölkkyihin ja yritti epätoivoisesti löytää turvapaikkaa. Se oli karmeaa katseltavaa. Sen keskellä Jumala antoi minulle rauhan, niin että voin hallita liikkeeni levollisesti. En voinut olla ylistämättä Jumalaa, joka varjelee tulisten hevosten sotaväellä. Myöhemmin saimme kuulla japanilaisilta, että konekiväärin tulitukseksi luultu ääni tulikin kiinalaisista ilotulitteista, joilla pyrittiin karkottamaan pahoja henkiä. Lisäksi he olivat ihmetelleet, että minä seisoin sellaisen pakokauhun keskellä aivan hiljaa paikallani katsellen taivaalle. Sain olla todistuksena Jumala rauhasta, joka ylittää inhimillisen ymmärryksen.

26. Hävitty sota, Herran antama lohdutus

"Ei hän pelkää paha sanomaa. Hänen sydämensä on vahva, hän turvaa Herraan." (Ps. 112:7)

Lopulta tuli kohtalokas elokuun 15. päivä. Keisarillinen päätös hyväksyä Potsdamin julistus julkaistiin ja sota päättyi häviöön. Joukko-osastoni, jolla ei ollut mitään kokemusta antautumisesta, joutui sekasortoon ylimmästä alimpaan asti. Mutta Herrassa ei ole tappiota. Sen, joka turvaa Herraan, ei tarvitse joutua kaaokseen. On kirjoitettu: *"Jotka Herraan turvaavat, eivät horju."* Tässä tilanteessa rautatiejoukko-osaston komentajaa muistutettiin sanomalla: "Olen kateellinen sinulle, Iwai." Sodan päättyessä tappion tuottamiin koettelemuksiin en voinut muuta kuin kiittää siitä, että sain olla onnellinen, koska olin Herran pelastama.

Syyskuun 19. päivänä siirryimme ja asetuimme Changshaan. 23. päivä osallistuin jumalapaalvelukseen Changshan kiinalaisessa kirkossa. Sikäli kuin tiedän, sinä päivänä vietettiin sodan päättymisen jälkeen ensimmäistä jumalanpalvelusta siinä kirkossa. Kirkon ikkunat olivat melkein kaikki rikki, ainoatakaan tuolia ei ollut vain tiilikasojen päälle asetettuja lankkuja. Uskovat riemuitsivat, pastori Li otti minut vastaan Herran sydämellisellä rakkaudella. Yhteys seurakuntalaisiin myös syveni askel kerrallaan. Onnellinen uskonelämä jatkui.

Marraskuun loppupuolella Changqingista palasi Changshaan Kiinan koko valtakunnan kristillisten kirkkojen pääsihteeri, pastori Yo Bokujin ja yhdessä pastori Lin kanssa he tekivät rakkaudenvierailun majapaikkaani. Siinä yhteydessä he ehdottivat, että voisimme vapaaasti pitää japanilaisille jumalanpalveluksia kirkossa. Se oli minulle suuri ilo ja niin joulukuun 2. päivästä siirsimme esikuntamme vapaaehtoiset kokoukset pidettäväksi kiinalaisen jumalanpalveluksen jälkeen siellä. Niihin osallistui noin 20 upseeria, aliupseeria ja sotilasta.

Joulukuun 24. päivänä pidimme kirkossa joulujuhlan, jonka ohjelma oli seuraavanlainen:

Yixiangin kansakoulun oppilaiden joulukuvaelma
Joukko-osastomme vapaaehtoisten kuoron kaksiääninen esitys kiinaksi
Sagami-oppilaitoksen lapsikuoron neliääninen laulu
jne.

Vietimme ainoa todellisen, elävän Herran läsnäolossa todella hauskan juhlan, jossa ei ollut mitään erotusta vihollisten ja ystävien välillä.

Vanhan uudenvuoden jumalanpalveluksen vietimme kirkossa ja söimme zooni-soppaa (makea punainen soppa, jossa sisällä riisikakkuja). Kiinalaiset uskovat kutsuivat meitä etäämpänä oleviin koteihinsa. Saimme jatkaa rauhassa ja kiitollisena elämäämme ja koimme hiukan syyllisyyttä, kun vertasimme oloihin kotimaassamme.

27. Sotavanki vai vierailija

Helmikuussa saimme tehtäväksemme ryhtyä korjaamaan Hengyangin alueen rautateita, joten oleskelin enimmäkseen Hengyangissa ja siitä alkoi läheinen yhteyteni kaupungin kiinalaisen kirkon uskovien kanssa.

Huhtikuun 21. päivänä 1946 Hengyangin kolme seurakuntaa piti kaupungin ulkopuolella Ylösnousemusvuorella yhteisen pääsiäisjuhlan. Päätin yhdessä korpraali Miedan kanssa osallistua siihen ja lähdimme matkaan yhdessä seurakuntalaisten kanssa. Kun tulimme kaupungista ulos johtavalle sillalle, kiinalaiset vartijasotilaat suorittivat tarkastuksen. Hämmästyksemme emme päässeet jatkamaan muiden kanssa, koska olimme sotavankeja, mitä emme oikeastaan olleet ajatelleetkaan. Palasimme sitten kirkolle ja vietimme siellä kahdestaan pääsiäisjumalanpalvelusta.

Tuona aikana kiinalaisen rautatiepäällikön hyväntahtoisuudesta koko rautatiejoukko-osastomme sai nauttia etuoikeutetusti ruoka- ja vaatehuollosta sekä majoituksesta. Kun minut olin tuolloin määrätty yli kolmen rykmentin yhteyspäälliköksi minua varten asunto remontoitiin uudeksi eikä minusta tuntunut vähääkään, että olisin ollut sotavanki.

Tällainen seurakuntaelämä jatkui vielä myöhemminkin, kun meidät siirrettiin internoituina puoleksi vuodeksi Shanghaihin.

”Sulillaan hän suojaa sinua, hänen siipiensä alla sinä saat turvan.” (Ps. 91:4)

28. Lopultakin paluu kotimaahan

Toukokuun 5. päivänä 1946 lähdimme Hengyangista ja saavuimme 28. päivä Shanghaihin. Kotimaahan palauttaminen sujui odottamattoman sujuvasti. Kesäkuun lopulla osastomme pääosa laivattiin Shanghaista ja lähes kaikki loput marraskuun 15. päivänä. 19. päivä nousimme maihin Sasebossa ja 23. päivä meitä oli Shinagawan asemalla Tokiossa vastaanottamassa läheiset ystävämme. Sydän täynnä kiitosta palasin kotiimme Funabashiin.

Joulukuun 1. päivänä perheen, sukulaisten ja tuttavan kanssa pidimme 32 hengen voimalla kotimme ahtaassa huoneessa kiitosjumalanpalveluksen kotikokouksena. Todistin kyynelein Jumalan mittaamattoman armon teoista. Siihen päättyi 25 vuotta kestänyt taipaleeni sotilaana. Jumala lähti viemään minua kokotoimiseen evankeliumin julistamiseen, jota olin toivonut siitä lähtien kuin olin saanut pelastua.

”Sinä katat minulle pöydän... Sinä voitelet minun pääni öljyllä, minun maljani on ylitsevuo- tava. Sula hyvyys ja armo seuraavat minua kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.” (Ps. 23:5,6)

+++++

Kyozo Iwain myöhemmät vaiheet

Kiinan ja Japanin sodan alusta aina toisen maailmansodan alkuun asti Kyozo Iwai toimi eturintamalla, mutta Jumalan pyhän käden varjeluksessa hän ei koko aikana vähääkään haavoittunut ja saattoi Kiinassa, Filippiineillä ja kaikkialla, missä hän liikkui, hän auttoi kansallisia seurakuntia ja todisti Jumalan armosta.

Kun hän oli palannut kotimaahan joulukuussa 1946, hän tapasi lankonsa pastori Ei'ichi Itoon, joka oli jonkin verran aiemmin päässyt palaamaan Pohjois-Kiinasta ja oli aloittanut Tokushiman läänin Kamojimassa seurakunnan istuttamisen. Itoo pyysi häntä yhteistyöhön ja hän vastasi siihen heti tajuten sen Herran kutsuksi. Seuraavan vuoden tammikuussa hän työllistyi Tsutsuin silkkitehtaan koulutuspäälliköksi. Tehtaan uskovan johtajan, Tsutsuin ja koko laitoksen henkilökunnan luottamuksen ja ymmärtämyksen saavuttaneena Jumala käytti häntä runsaasti evankeliumin työssä. Hän omistautui kouluttamaan ja jakamaan evankeliumia tehtaan monisatapäiselle työntekijäjoukolle. Saman vuoden huhtikuussa muu perhekin muutti Funabashista Kamojimaan. Vuonna 1949 hän siirtyi perheineen Wakimachiin, jossa hän omistautui koko sydämestään evankeliumin julistukseen ja seurakunnan paimentamiseen koko loppu elämänsä 21 vuodeksi.

Seurakunta syntyi aluksi siten, että Tsutsuin Wakimachin tehtaan työntekijöitä kokoontui yhteen tässä syrjäisessä kauppalassa. Seuraajan ottaessa vastuun seurakunnasta 1968 siinä oli yli 160 jäsentä, niiden joukossa 20 uskova perhettä. Jumala siunasi Kyozo Iwain työn, niin että pioneerityö kasvoi Jumalan kirkkautta säteileväksi seurakunnaksi. Se oli Jumalan erityistä armoa, mutta Herra käytti häntä, koska hän halusi seistä Jumalan sanan kalliolla ja opastaa rakkaudella jokaista yksittäistä sielua aivan pohjia myöten tuntemaan Jumalan rakkauden. Kysymys oli Jumalan suurista teoista, joissa Herra vastasi hänen nöyrään uskoonsa ja rukouksiinsa.

Näiden vuosien aikana hän edisti yhdessä pastori Itoon kanssa seurakuntien istuttamista Ikedan, Sadamitsun, Handan kauppaloissa, Tokushiman ja Tosatakaokan kaupungeissa. He rakensivat perustan alkaville seurakunnille. Erityisen merkittäviä ovat olleet vuodesta 1950 alkaneet syventymispäivät, joiden pääpuhujana toimi 15 vuoden ajan edesmennyt pastori Nososhi Fujimura. Hengellistä siunausta levittäen ne alkoivat Kamojimassa ja leviittäytyivät sitten eri puolille koko Shikokun saarta jatkuen yhä edelleen. Ne ansaitsevat erityismaininnan pastori Iwain elämässä.

Edelleen yli 50 vuotiaana hän suoritti Japanin yhdistetyn kirkon opettajatutkinnon ja vuoden 1955 marraskuussa hänet vihittiin pastoriksi. Hän toimi myös itsenäisen Hiratsukan evankeliumikirkon vastuupastorina Wakimachin työnsä ohessa.

Siitä eteenpäin Jumala käytti häntä vierailevana puhujana monilla syventymis- ja evankelioimispäivillä. Kaikkialla Herra kirkasti nimeään läsnäolollaan. Lisäksi on syytä muistaa, miten hän toimi taustavaikuttajana Kousei Tsugen perustamassa ja jälkeensä jättämässä "Elävän veden lauma" nimisessä evankelioimisjärjestössä. Hän toimi erityisesti järjestön yhteyden vahvistajana.

Vuoden 1967 kesäkuussa hän lensi Englantiin yhdessä vaimonsa kanssa ja osallistui viidennen poikansa Mitsurun valmistujaisiin Baxtonin teologisessa seminaarissa. Sieltä he matkustivat Yhdysvaltoihin ja vierailivat Kanadassa toisen poikansa Hirakun, joka työskenteli Kanadan yhdistetyn kirkon pastorina. Näillä vierailuilla hän todisti eri tilaisuuksissa armon evankeliumista. Ennen matkaa hän kärsi lievän aivoinfarktin, mutta Herran varjeluksessa palasi elokuussa kotimaahan.

Vuoden 1970 helmikuun 10. päivänä Herra kutsui hänet kirkkauteen syöpäleikkauksen aikana.

Juuri ennen leikkaussaliin menoa hän lausui viimeisinä sanoinaan kiitoksen ja ylistyksen: ”Sotajoukkojen Jumala, jota palvelen, elää!” Näin rauha sydämessään rohkea Herran sotilas sai päättää matkansa täällä ajassa.

Kuollessaan hän oli 68 vuotta vanha.